

Efeze 6:21-24

1 de brenger

2 de brief

3 de bede

4 de zegen

Gemeente,

Sopater, Aristarchus, Sekundus, Gajus, Timotheus, Tychikus, Trofimus, Febe, Epafras, Paulus. Tussen die namen is voor ons nogal verschil. Sommigen zijn bekend. Timotheus bijv. Eén is heel bekend: Paulus. En anderen zijn onbekend tot heel onbekend. Toch staan deze namen op één lijn. Allemaal arbeiders in Gods rijk ten tijde van Paulus. Met Paulus dienstbaar aan Gods gemeente. Door God gebruikt in Zijn dienst. Maar wel op heel verschillende plaatsen in Zijn rijk. Met elk een eigen taak.

1 de brenger

Zoals Tychikus. In Handelingen 20 is hij bij Paulus. Heeft hij zich bij zijn zendingsreis gevoegd. Ongeveer 50 na Christus. Hier komen we hem tegen in in Colossenzen 4, dan zijn wij in ongeveer 60 na Christus. En in II Timotheus 4, als Paulus weer gevangen is genomen, stuurt Paulus hem naar Efeze. Dat is ongeveer 65 na Christus. Zo'n 15 jaar heeft hij Paulus vergezeld. Wat zijn taak concreet was? In Efeze 6 in elk geval dit: om de brief die Paulus in de gevangenis geschreven heeft naar Efeze te brengen en dan te vertellen hoe Paulus het maakt. En in II Timotheus 4 zal het om hetzelfde gaan. God heeft allerlei taken en plaatsen in Zijn rijk. De één is heidenapostel en eigenlijk dicteerder van brieven zoals Paulus. Een ander schrijft wat Paulus dicteert op. En een ander, Tychikus, brengt de brieven weg. Zo heeft God allerlei taken in Zijn rijk. Op de voorgrond en op de achtergrond. Ambtsdragers. Maar ook leidinggevenden. En ook rommelmarkt medewerkers. En bezoekdames. En schoonmaaksters van de kerk. En mensen die een kaartje sturen. En mensen die niet van hun kamer af kunnen komen, maar rond koffietijd kunnen bidden voor de gemeenten. Welke plaats we hebben is niet het belangrijkste. Als het maar is als broeder/zuster en dienaar/dienares in de Heere.

Want zo noemt Paulus Tychikus. Geliefde broeder. Als je broer of zus bent heb je dezelfde vader. En dezelfde andere broers en zussen. Broeder/zuster. Dan heb je dezelfde Vader. God. Die door wedergeboorte nieuw leven gaf. En je het dezelfde oudste Broeder: Christus. Mede-erfgenaam met Hem. Door het geloof in Zijn volbrachte werk. Met Hem gekruisigd en met Hem opgewekt.

En een dienaar, dienaar in de Heere. Iemand die de gemeente, de naasten dient in de Heere. In gemeenschap met Christus. In opdracht van

Christus en in de omgang met Christus. Dagelijks omgang met Christus. Zijn liefde, genade, vergeving, bloed, kracht en wijsheid die in mij vloeit en mijn wederliefde, verlangen, armoede, leegheid die zich tot Hem keert. Vanuit die omgang met de Heere de gemeente, Gods rijk, dienen.

In Colossenzen 4 noemt Paulus hem ook: mededienstknecht in de Heere. Medeslaaf in de Heere. Iemand die volstrekt in opdracht van de Heere handelt. Geen eigen plan trekt, maar wacht wat en totdat de Heere roept en zendt.

Welke plaats we ook hebben in de gemeente en in Gods rijk, kan Paulus dat ook van ons zeggen? Broeder, zuster, wedergeboren tot nieuw leven door de Vader. Dienend in de Heere. In opdracht van, in gemeenschap met de Heere? Dat is beslissender dan welke plaats we hebben. Een ambtsdrager waar dit niet van geldt blijft buiten en iemand op de achtergrond van wie dit wel geldt gaat in in het Koninkrijk. De eerste vraag is niet: waar dienen we, maar: hoe dienen we? Levend geloof en dagelijkse omgang zijn de wortels van de ware bloem. Anders is het kunst. Dat toont vaak mooier, blijft heel lang goed, maar: levenloos. Hoe dient u/jij in Gods rijk?

En waar? Zou je dat dan niet aan de Heere overlaten? En Hem vragen: Heere, waar hebt U een taak voor mij? Welke plaats hebt U voor mij? Zegt U het maar. U kent mij: mijn karakter, mijn sterke en zwakke kanten. U bent alwijs en algoed: U weet waarvoor U mij gebruiken wilt. U bent vrij om met mij te doen zoals U behaagt. Op de voorgrond, met veel tegenwind, of juist niet. Zegt U het maar Heere. Hier ben ik. Zend mij heen waar U wilt. Wat een wonder dat U een plaats voor mij hebt. Dat U voor zo'n weerbarstig, tegendraads mens een plaats hebt. Waar U altijd werk aan houdt, waar U altijd weer last van hebt en verdriet. Dat U voor zo'n mens een plaats hebt in Uw rijk. Want u vraagt nederigheid, ootmoed, zelfverloochening, gerichtheid op U. En ik ben hoogmoedig, eerzuchtig, eergevoelig, eigenzinnig, op zoek naar eigen eer. Hebt U een plaats voor mij? In Uw rijk? Heere, waar het ook is, ik ben bereid.

2 de brief

Zo'n mens was Tychikus. Die de brief voor Efeze naar Efeze brengt en Paulus' situatie zal doorgeven. Je zou zo'n brief krijgen! Zouden zulke brieven eigenlijk nog gestuurd worden? Of kaarten, mails, of zoiets er sms kan weet ik niet, misschien wel. Wel een vraag waard.

De brief aan Efeze. Twee delen: verkondiging en vermaning. Verkondiging hoofdstuk 1-3. Hoe groot is het heil. Gezegend zij de God

en Vader Die ons heeft uitverkoren in Hem, in Welke wij de verlossing hebben, de vergeving der misdaden, in Welke wij ook verzegeld zijn met de Heilige Geest, Die het onderpand is van onze erfenis. Deze God heeft ons levendgemaakt met Christus, ook toen wij dood waren in de zonden en de misdaden. Uit genade zijt gij zalig geworden! O, dat u meer en meer mocht ondervinden welke de hoop is van Zijn roeping, de rijkdom der heerlijkheid en de grootheid van Zijn kracht.

En de vermaning in hoofdstuk 4-6. Wandel in ootmoed en nederigheid. Wandel niet als de heidenen. Erg genoeg dat dat eertijds zo was. Wandelt in de liefde als Christus naar Gods wil. Word vervuld met de Heilige Geest. Spreekt onder elkaar met geestelijke liederen, dankt God in alles, wees elkaar onderdanig. Als vrouw aan de man, als kind aan de ouders, als slaaf aan de heer. Strijdt de goede strijdt met de hele wapenrusting.

In 60 na Christus zal de gemeente van Efeze deze brief gekregen. Van hun geliefde apostel, vanuit de gevangenis. Zo groot is uw heil, zo hoog is uw roeping. Je zou er verwonderd van worden. Wat een heil, wat een God! Zou het hen verwonderd hebben? Verootmoedigd? Vurig van geest? Roemend in God, strijdend voor een heilig leven? Drieenig God U zij al d'eer!

En dan schrijft de Heere zo'n 30 jaar later weer een brief aan Efeze. Nu door de hand van Johannes. En dan is de kern ervan: Ik heb tegen u dat gij uw eerste liefde hebt verlaten. Dan is er nog wel activiteit, er gebeurt nog van alles in de gemeente, maar: de eerste liefde verlaten. Dan is er geen verwondering meer, geen verlangen. Geen overdenking mee van het heil, geen gerichtheid op de Persoon van Christus. Het is een machine, een goed draaiend geheel, meer niet. Dat hoeft geen 30 jaar te duren. Dat kan na 3 jaar, 3 maanden, 3 weken, 3 dagen. De gloed is eraf. De innerlijke verwondering is weg, het verlangen naar God is weg. Het gebedsleven is een kalm meertje in plaats van een bruisende rivier. Bekeer u en zo niet Ik zal uw kandelaar van zijn plaats weren.

Maar het kan ook na 30 jaar, na 1 of 2 generaties. Misschien dat onze ouders of grootouders het hebben meegemaakt: reformatorisch onderwijs, christelijke krant, de eerste doordeweekse kerkdiensten, zondagsschool toch weer gemeentelieven en een kerkenraad na 2004. En een volgende generatie vindt het heel gewoon. Normaal. Gaat er nonchalant mee om. Beleeft het niet meer als voorrecht, soms zelfs als

last. Zou dat kunnen gelden? 400 jaar na de synode van Dordt waar de Dordtse Leerregels en de Statenvertaling gereedkwamen, 40 jaar na reformatorisch onderwijs en christelijke krant, 8 jaar na de scheuring: de eerste liefde is eraf. De verwondering is weg. Wat zegt de Heere dan? Bekeer u en zo niet Ik zal uw kandelaar van zijn plaats weren.

3 de bede

Dan sluit Paulus zijn brief af. Uitgebreider dan andere brieven. Vrede en liefde, met geloof, en genade. Dat wenst, bidt hij hen toe, daarmee zegent Hij hen. Hoe sluiten wij onze mails, bezoeken bijv. in het ziekenhuis en sms'jes af? 'k Weet, het hoeft niet te pas en te onpas, maar toch, wat geven wij mee als wij weggaan bij iemand?

Vrede en liefde voor de broeders, en zusters. Vrede doet denken aan harmonie. Hoofdstuk 4:3. Benaarstigende te behouden de enigheid des Geestes door de band des vredes. Ieder met verschillende taak en roeping in Gods rijk. Als allemaal puzzelstukjes. Dan moet elk stukje op zijn plaats liggen. En voor elk stukje is er die ene plaats. Dan is het één geheel. Ieder met vreugde op zijn/haar plek. Wie een hoge plek heeft, veel kan doen, niet hoogmoedig en trots, wie een voor het oog kleine plek heeft, weinig kan doen, niet jaloers en ontevreden. Dan is er harmonie, vrede.

En liefde. Hoofdstuk 4:2. Met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, elkaar verdragende in liefde. Veel van elkaar kunnen hebben. Het goede voor elkaar blijven zoeken, al moet ik veel verduren, blijven bidden voor die ander. In gemeente, werk, familie, gezin, huwelijk.

Daar bid ik om voor u allen. Met geloof. Dat erbij, dat voorop. Want dan heb je vrede, liefde en geloof. Dat lijken drie pakjes los van elkaar. Drie boodschappen bij elkaar in één tas. Maar zo is het niet. Met geloof wil zeggen, geloof is de moeder en vrede en liefde zijn de dochters. Die drie zijn met elkaar verbonden. De dochters zijn gebaard en gevormd door de moeder: geloof. Geloof waardoor ik vrede met God heb. Met de plaats die Hij mij geeft. Elke plaats is een wonder. Alles boven het oordeel uit is genade. Dat geloof geeft vrede. Geloof, waardoor ik Gods liefde ken. Hoeveel, hoelang die mij verdragen heeft en verdragen moet. Wat die van mij duldt. En mij terugroept en wil vergeven, zo vaak, zo vaak. Dat geeft liefde om anderen te verdragen.

Daar bid ik om voor u: geloof met vrede en liefde. En dat is van God de Vader en de Heere Jezus Christus. Merkwaardig. Niet : geloof in

God en de Zoon. Maar geloof van. Dat geloof komt van, vanuit de Vader en de Zoon. Zij zijn er de bron van. Dat is vernederend. Geloof komt niet uit mezelf op. Zelfs geloven, juist geloven, komt niet uit mij op en in mij op. Niets waar ik meer tegen ben dan geloven, echt geloven. Alles uit handen laten nemen. Enkel schuld over, alles schuld. Ik zie het niet, ik wil het niet. En me overgeven aan Christus. Zijn gewilligheid, Zijn volheid, onvoorwaardelijk, ik durf het niet, ik doe het niet, ik wil het niet. Geloven ligt niet in het verlengde van onze gedachten die we toch al voelden. Wie een geloof hebt waarmee je nooit overhoop ligt met jezelf kan niet het ware geloof hebben. Schijn geloof heeft altijd iets van jezelf mee, drijft met de stroom mee. Echt geloof is er niet vanuit mezelf. Dat is van God de Vader en de Heere Jezus Christus. Komt uit God door Zijn Geest. Wat een Evangelie! Het komt uit God. Hij schenkt geloof, werkt geloof. Ook om geloof mag u bij Hem terecht. Daarom mag je er ook om bidden, voor jezelf, voor anderen, want God schenkt geloof. God zit niet te wachten totdat jij geloven wilt en kunt. Nee, God werkt het geloven zelf. Zalig wie daar dankbaar voor wordt. Voor wie dat uitkomst geeft en gaf. Het komt van God de Vader en de Heere Jezus. HEERE, schenk het mij, schenk het in de gemeente, schenk het mijn man, vrouw, kinderen, ouders.

4 de zegen

Paulus sluit af met de zegen. Genade. Zo eindigt hij al zijn brieven ongeveer met gelijke bewoordingen. Dat herkennen we wel van onze kerkdienst. Net als de brieven begint elke kerkdienst met de groet en eindigt elke kerkdienst met de zegen. En dat gaat terug op het Oude Testament. Zegenen, dat deed de priester. Hij was de tempel ingegaan met het offer, om dat te brengen op het reukofferaltaar. Denk aan Zacharias in Lucas 1. En als hij dan terugkwam, nadat hij geofferd had, dan gaf hij de zegen aan het volk. Voor het volk weer naar huis zou gaan. Vanouds met de woorden van Numeri 6. De HEERE zegene en behoede u...Zo is het gedaan door de Heere Jezus. Nadat Hij geofferd had, Zichzelf geofferd had, is Hij zegenend heengegaan. Voordat de discipelen weer zouden heengaan genade zij u. Dat haakt terug op Efeze 2. Genade, dat is met Christus opgewekt en met Hem in de hemel gezet. Het leven dat de vloek achter zich heeft. De heerlijkheid voor zich en de open hemel boven zich. Met alle hemelse geestelijke zegeningen. En dan is genade hier de volle kracht van, zo beleefd, in zekerheid, vervuld, met uitzicht. naar Jeruzalem en de wereld door met hun roeping. Wat zullen ze

ademloos gekeken hebben, naar die doorboorde handen. Denkend aan hun taak en roeping. De zegen ontvangend. Zo sluit Paulus de brief aan Efeze af. Zo sluiten wij onze kerkdiensten af. Voor wij onze roeping weer ingaan, het strijdperk in, kruisdragend, door satan opgewacht, ontvangen wij de zegen. Uit Christus' offer. Letterlijk uit het slot van II Corinthe. De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde van God de Vader en de gemeenschap van de Heilige Geest. Dan mag het best stil zijn. Als uit het offer, uit Jezus' doorboorde handen dat over je komt. Geen jas dichtdoen meer, niet alvast denken aan wat je nodig kwijt wil als je straks die en die ziet.

Zegen is als regen. En hoe droger en dorstiger de grond, hoe meer regen de grond opneemt. Hoe sta je onder de zegen aan het eind van de kerkdienst? Als iemand die dorst naar God? Naar gunst, kracht, wijsheid? In besef van de gevaren en verzoeken en van eigen zwakheid en kleinheid? Hulpbehoevend, ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent, want anders kom ik om en haal de komende zondag niet. Hoe dorstiger hoe meer zegen je op kunt nemen. Hoe groter vat, hoe meer je op kunt vangen. Meenemen, de week in, de volgende dag in.

Wie delen er in die zegen? Meestal staat er dan: met u allen. Hier wordt het uitgelegd als: al degenen die onze Heere Jezus Christus liefhebben in onverderfelijkheid. Dus: duurzaam, blijvend, met een liefde die niet afsterft en voorbijgaat. Nu is die liefde altijd wederliefde. Stroom uit een bron. Die stroom blijft omdat de bron blijft. Dan is de bron van die liefde niet tijdelijk. Niet de aardse gaven van Jezus. Gezondheid, levensgeluk, voorspoed, dat het goed gaat. Want als dat de bron zou zijn dan zou het geen onverderfelijke liefde zijn. Want die bron kan uitdrogen. Dan kan die bron zelfs niet zijn het gevoel van Gods nabijheid, van Zijn gunst. Want die is ook niet constant. Die kan op en neer gaan en tijdelijk wegvallen. De bron van onverderfelijke liefde kan alleen even onverderfelijke liefde zijn. Van Christus Zelf. Van Zijn Persoon. Van Zijn Woord. Van Zijn gaven van vergeving en de Heilige Geest. Liefde die blijft, nooit vermindert. Die bron geeft wederliefde in onverderfelijkheid. Heere Jezus, niet Uw gaven, niet de bliken van Uw gunst, maar Uzelf bent het, waar mijn liefde zich op richt en uit is opgekomen.

Genade met al degenen die onze Heere Jezus Christus zo liefhebben. Dan is die zegen als regen. Regen die valt. Die valt op heel een

gebied. Eén bui. Maar het verschil zit hem in de ondergrond. Op stoeptegels ketst de regen af en stroomt erover heen. Op de grond wordt hij opgenomen in en ingedronken. De zegen is als regen. Die neerdaalt op ieder die het hoort. Maar als ons hart een steen is, stoepegel, onbekeerd, dan ketst hij af en stroomt eroverheen. Waar het hart week is als grond, daar wordt de zegen ingedronken. De zegen van het verzoende leven, uitzicht op de heerlijkheid en onder een open hemel. Wat voor hart hebben we? Hard als de steen, of dorstig als de grond?

Totdat Jezus Zelf terugkomt met de volle zegen. Van de zaligheid. En Hij komt weer op de wolken en elks oog zal Hem zien. En Hij brengt de volle zegen mee voor allen die Hem lief kregen in onverderfelijkheid. En die Hem vreemd zijn vallen en blijven erbuiten. Voorgoed. Voor eeuwig! Buiten de stad van zegen. Buiten het nieuw Jeruzalem. In de poel die brandt van vuur en sulfer, de tweede dood. Elk eind van de kerkdienst is voorafspiegeling van de wederkomst. Ik blijf erbuiten, het ketst af, of ik mag het dorstig ontvangen en opnemen. Om eens te genieten het volle kennen van de liefde Gods, vervuld tot al de volheid Gods.

Amen